

Trečiadienis. Pirmoji Gavėnios savaitė

Išpažintis, susitikimas su Kristumi. Atgailos sakramento einame prašyti savo nuodėmių atleidimo. Geros Išpažinties savybės: „glausta, konkreti, aiški ir pilna.“ Šiame sakramente gaunama šviesa ir malonės. Vidinių nusiteikimų svarba.

2025-03-11

*I. Neužmiršk, Viešpatie, savo
gailestingumo ir ištikimos meilės¹,
skaitome Mišių įžangos priegiesmyje.*

Gavėnia – palankus metas labai gerai pasirūpinti būdu priimti Atgailos sakramentą, šį susitikimą su Kristumi, kuris pasidaro esamas kunigo asmenyje; visada vienintelis ir vis kitoks susitikimas. Čia Jis mus priima kaip Gerasis Ganytojas, rūpinasi mumis, mus valo, stiprina. Šiame sakramente išsipildo tai, ką Viešpats pažadėjo per Pranašus: *Aš pats ganysiu savo kaimenę, aš pats jas ilsinsiu. Suieškosiu paklydusias, sugrąžinsiu išblaškytas, aptvarstysiu sužeistas ir pastiprinsiu silpnas, o riebias ir stiprias saugosiu*².

Artindamiesi prie šio sakramento, pirmiausia turime galvoti apie Kristų. Jis turi būti šio sakramentinio akto centras. Ir daugiau turi reikšti Dievo šlovė ir meilė negu mūsų nuodėmės. Reikia kur kas labiau žiūrėti į Jėzų, negu į save pačius; daugiau į jo gerumą, negu į savo menkumą, nes vidinis gyvenimas –

tai meilės dialogas, kuriame Dievas visada yra atskaitos taškas.

Sūnus palaidūnas, kuris grįžta – tai mes, kai ryžtamės išpažinti nuodėmes, – leidžiasi į kelionę atgalios paskatintas liūdno situacijos, kurioje yra atsidūręs, niekada nepamiršdamas savo nuodėmės: *Nesu vertas vadintis tavo sūnumi*; bet artindamasis prie tėvo namų, su meile atpažįsta visus savo namų židinio daiktus, namų, kurie visada namai. Ir tolymoje pamato nesupainiojamą tėvo, kuris eina jo link, figūrą. Tai yra svarbiausia: susitikimas. Kiekviena atgailaujanti Išpažintis yra „artinimasis prie Dievo šventumo, savo tikrojo vidinio gyvenimo, apniaukto ir net perversto nuodėmės, atradimas, išsilaisvinimas ligi giliausių savo paties gelmių ir dėl to prarasto džiaugsmo – džiaugsmo išganymu, džiaugsmo, kurio daugelis mūsų amžininkų nebemoka branginti, – susigrąžinimas“³. Mes

turime pasirūpinti, kad jie jaustų, patirtų tą Dievo nostalgiją ir artintųsi prie Jo, kuris jų laukia.

Turime jausti troškimą kuo greičiau susitikti su Viešpačiu, pabūti su juo vieni, kaip troško Jo mokiniai pabuvę be Jo kelias dienas, kad išlietume Jam visą patirtą skausmą matant savo silpnybes, klaidas, netobulumus, nuodėmes tiek atliekant savo profesines pareigas, tiek ir santykiuose su kitais, apaštalinėje veikloje, pačiame pamaldumo gyvenime.

Šios pastangos Išpažinties centru Kristų padaryti svarbios dėl to, kad neįkliūtume į rutiną, kad iš sielos gelmių ištrauktume dalykus, kurie labiausiai nusveria ir kurie išeis į paviršių tik Dievo meilės šviesoje.
Neužmiršk, Viešpatie, savo gailestingumo ir ištikimos meilės.

II. *Pasigailėk manęs, Dieve, iš savo gerumo; iš savo begalinio gailestingumo sunaikink mano maištingus darbus. Kaskart nuplauk mano kaltę, apvalyk mane nuo mano nuodėmės!*⁴

Daug kartų per savo gyvenimą esame prašę atleisti, ir daug kartų Viešpats mums atleido. Baigdami kiekvieną dieną, kai prisimename savo darbus, galėtume pasakyti: *Pasigailėk manęs, Dieve...* Kiekvienas mūsų žino, kaip jam reikalingas Dievo gailestingumas.

Taigi einame Išpažinties: prašyti savo kalčių dovanojimo kaip išmaldos, kurios toli gražu nenusipelnėme. Bet einame su pasitikėjimu, pasitikėdami ne savo nuopelnais, bet Jo gailestingumu, amžinu ir begaliniu, visada nusiteikusiu atleisti: *Tu, Dieve, nepaniekinsi širdies, susigraudinusios ir atgailaujančios*⁵. *Cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies.*

Jis iš mūsų teprašo nuolankiai ir paprastai pripažinti savo kaltes, pripažinti savo skolą. Todėl Išpažinties einame pirmiausia tam, kad esantis Dievo vietoje ir Jį pavaduojantis asmuo mums atleistų. Ne tiek dėl to, kad suprastų mus, padrąsintų. Einame prašyti atleidimo. Todėl savęs kaltinimas nuodėmėmis *nėra paprastas jų pareiškimas*, nes kalbama ne apie istorinį savo klaidų pasakojimą, o tikras kaltinimas dėl jų: *Kaltinu save dėl...* Tai sykiu ir skausmingas kaltinimas dėl ko nors, ko trokštume, kad niekad nebūtų įvykę, ir dėl to, ko neįmanoma pateisinti dangstant savo klaidas ar mažinant asmeninę atsakomybę. Viešpatie,... *iš savo begalinio gailestingumo sunaikink mano maištingus darbus. Kaskart nuplauk mano kalnę, apvalyk mane nuo mano nuodėmės.*

Mons. Eskriva de Balagueras,
vadovaudamasis paprastu ir

praktišku kriterijumi, patarė, kad Išpažintis būtų *glausta, konkreti, aiški ir pilna*.

Išpažintis turi būti *glausta*, nedaugžodžiaujant: žodžiai tikslūs, tiek jų, kiek reikia, kad su nusižeminimu pasakytum, ką padaręs ar nepadaręs, be reikalo nesiplečiant, be pagražinimų. Žodžių gausa kartais reiškia nesąmoningą ar sąmoningą troškimą bėgti nuo tiesaus ir visiško nuoširdumo; norint to išvengti, reikia gerai atlikti sąžinės patikrinimą.

Išpažintis turi būti *konkreti*, be nukrypimų, be bendrybių. Atgailaujantysis „tegu deramai nurodo savo padėtį ir paskutinės išpažinties laiką, savo sunkumus gyventi krikščionio gyvenimą“⁶, išsako savo nuodėmes ir klaidas išryškinančią aplinkybių visumą, kad nuodėmklausys galėtų vertinti, išrišti ir gydyti⁷.

Išpažintis turi būti *aiški*, kad nuodėmklausys mus suprastų, pranešant tikslią klaidos esmę, išreiškiant savo menkystę kiek įmanoma kukliai ir korektiškai.

Išpažintis turi būti *pilna*, sąžininga. Nepaliekant nepasakius nieko iš netikros gėdos, kad „neatrodytum blogai“ prieš nuodėmklausį.

Pasitikrinkime, ar kiekvieną kartą rengdamiesi priimti šį sakramentą stengiamės, jog tai, ką ketiname pasakyti nuodėmklausiu, turėtų čia aprašytus bruožus.

.....

III. „Gavėnia– ypač tinkamas laikas sąžinei pabudinti ir lavinti. Bažnyčia kaip tik šiuo laikotarpiu mums primena neatšaukiamą sakramentinės Išpažinties būtinybę, kad visi galėtume gyventi Kristaus

prisikėlimą ne tik liturgijoje, bet ir savo sieloje“⁸.

Išpažintis daro mus Kristaus Kančios dalyviais ir, dėl Jo nuopelnų, Jo Prisikėlime. Kaskart, kai priimame šį sakramentą su deramu nusiteikimu, mūsų sieloje vyksta atgimimas malonės gyvenimui. Kristaus Kraujas, meiliai pralietas už mus, apvalo ir pašventina sielą, ir jo galia sakramentas suteikia malonę – jei ji buvo prarasta – arba ją didina, nors ir skirtingais mastais, žiūrint koks atgailautojo nusiteikimas.

„Atgailojimo stiprumas kartais būna proporcingai didesnis nei malonė, turėta iki nupuolant per nuodėmę; kartais toks pat, kartais mažesnis. Ir todėl atgailautojas kartais pakyla su didesne malone, nei turėjo prieš tai; kitais – su tokia pat malone; o kartais – su mažesne. Ir tas pat pasakytina apie dorybes, kurios priklauso nuo malonės ir iš jos kyla“⁹.

Per Išpažintį siela gauna daugiau Dievo šviesos ir padidėjusių jėgų – ypatingų malonių kovoti su išpažintais polinkiais, vengti progų nusidėti, nebedaryti tų pačių klaidų... – kasdienei savo kovai. „Žiūrėk, koks geras yra Dievas ir kaip lengvai atleidžia nuodėmes; ne tik gražina tai, kas buvo prarasta, bet ir suteikia netikėtų gėrybių“¹⁰. Kiek kartų didesnių malonių esame gavę po Išpažinties, kai pasakėme Viešpačiui, jog blogai su juo elgėmės! Jėzus visada duoda gėrį už blogį, kad padrąsintų mus būti ištikimus. Bausmę, kurios nusipelnome savo nuodėmėmis – kaip jų buvo nusipelnę nineviečiai, kas šiandien mums pasakojama pirmajame Mišių skaitinyje,¹¹ – Dievas išbraukia, kai mato mūsų gailestį bei atgailos ir atsiteisimo darbus.

Nuoširdus savo kalčių išpažinimas sieloje visada palieka didelę ramybę ir didelį džiaugsmą. Nuodėmės

sukeltas liūdesys arba atsiliepimo malonei stoka virsta džiaugsmu. „Kogero, nuoširdžios Išpažinties akimirkos priklauso prie maloniausių, labiausiai guodžiančių ir labiausiai lemiančių gyvenime“¹².

„Dabar supranti, kaip tu vertei kentėti Jėzų, ir tave apima sielvartas. Kaip paprasta Jo atsiprašyti ir apverkti praeities išdavystes! Tavo troškimas atsiteisti nebeišsitenka tavo krūtinėje! Visa tai gerai. Tačiau nepamiršk, jog atgailos dvasia labiausiai pasireiškia, kai kiekvieną akimirką vykdoma pareiga, kad ir kiek tai kainuotų“¹³.

---

1 Įžangos priegiesmis. Ps 25, 6.

2 Ez, 34, 15–16 (vysk. J. Skvirecko vertimas)

3 Šv. Jonas Paulius II, apašt. parag. *Reconciliatio et Paenitentia*, 1984 m. gruodžio 2 d.

4 Atliepiamoji psalmė. Ps 51, 4.

5 Ten pat.

6 Šv. Paulius VI, *Ordo Paenitentiae*, 16.

7 Plg. ten pat.

8 Šv. Jonas Paulius II, Laiškas Romos tikintiesiems, 1979 m. vasario 28 d.

9 Šv. Tomas Akvinietis, *Summa Theologiae*, 3, q. 89, a. 2c.

10 Šv. Ambraziejus, Traktatas apie šv. Luko Evangeliją, 2, 73.

11 Jon 3, 1-10.

12 Šv. Paulius VI, Prakalba, 1975 m. vasario 27 d.

13 Šv. Chosemarija, *Kryžiaus kelias*,
IX, 5

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/treciadienis-pirmoji-
gavenios-savaite/](https://opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-pirmojigavenios-savaite/) (2025-04-01)